

ELISABETH : De Armada. De Spanjaarden zijn er. Mary, zie je ze ? Je wordt gek van vreugde, zoveel schepen, het is niet mogelijk ze te tellen. Zeilen, zeilen, honderd, tweehonderd schepen. Met hoge steven, op ieder dek tenminste veertig kanonnen. Vlaggen, banieren en gouden boegbeelden. En ik, wat heb ik daartegen in te brengen ? Niets meer dan een bende piraten. Mijn zeemacht bestaat uit een vloot piraten. Schepen met lange steven, half zoveel kanonnen, half zoveel mannen. Ach wat moet jij nu jubelen, Mary ! Je zou wel kunnen dansen van vreugde. En als ik je nu de kop liet afhakken, nu meteen ? Je lacht niet meer ? De Spanjaarden rukken op. Mijn schepen slaan op de vlucht, je hebt gewonnen. Het is het einde. Ik blijf alleen achter. Nee, kijk, mijn schepen zijn in volle zee. Ze blijven uit de buurt van de haven. Dat is verstandig, anders worden ze gekelderd. Kijk, de wind steekt op. De wimpels staan strak. Ze stevenen op de Spanjaarden af, nee ! Wacht, nu nog niet ! Keer terug, ik wil mijn manschappen toespreken, nee, geen heldhaftige toespraken. Is het te gevaarlijk om ze weer aan land te roepen ? Het is nog veel gevaarlijker hen te laten doen zonder hen eerst toe te spreken. Laat ze terugkeren, steek zoveel mogelijk toortsen aan. Ik wil dat iedereen duidelijk mijn gezicht ziet. Ik ben het, Elisabeth, de maagd, en jullie, mijn leger van vrijbuiters, galeiboeven en bastaards vrees niets, jullie zijn in goed gezelschap. Mijn vader was de eerste om mij een bastaard te noemen. Een vloot van misdadigers en zeeschuimers, heel Europa spuwt erop. Ik heb altijd de helft van de buit opgeëist. Ik heb jullie uitgebuit en in zee gegooid zoals een echte piratenkapitein. Maar jullie mogen mij met gelijke munt betalen. Als ik verlies zal ik geen tranen laten. Ik zal niet roepen : "Verraad !". Ik zal om genade smeken. Maar vanaf nu zal ik achter jullie kont staan met een brandende toorts ! Wee hij die aarzelt of terugschrikt, ik schiet hem dwars door zijn kop. Ik beweer niet dat jullie helden moeten zijn, dat jullie moeten roepen : "Winnen of sterven !", neen. Overigens, wat is een held ? Het is een misdadiger die aan de goede kant stond, op het goede ogenblik in dienst van de winnende macht. Daarom, wees sluw en bedrieg zoveel als jullie willen, maar zorg dat jullie winnen. Heb je dat gehoord Mary, ben je boos ? Ach, ik help je er wel overheen. Ik gun je zelfs het plezier niet om getuige te zijn van het bloedbad. Hou je klaar, mijn besluit is genomen. Ik onderteken het vonnis. Oh nee, Robert, wat doe je daar op dat verhoog ? Ga weg ! Kom hier naartoe. Misschien kan ik je nog redden. Ik wil met je praten. Het is jouw beurt, Mary, ik heb een grandioos spektakel laten opzetten voor jou, met veel publiek, een echte koningin waardig. Iedereen in ceremoniekledij, met al hun onderscheidingen. Speel je rol goed, Mary, zoals het hoort, trek een kleed aan dat je jezelf het best vindt passen. Zwart staat je goed vind ik. Neen, ik zal er zelf niet bij zijn. Ik weet zogenaamd van niets. Het moet een totale verrassing voor mij zijn. Ze maken misbruik van mijn vertrouwen. Och, wat spijt het mij dat je geen getuige kan zijn van de wanhoop die ik uit mijn strot zal wringen zodra ik zal vernemen dat je kop gevallen is, tchak. Jawel, ik heb het vonnis getekend, maar ik had het nog niet bezegeld. Ik had nog het recht om op mijn beslissing terug te komen. Jammer, ik zal mij de haren uit het hoofd rukken. "Vervloekte moordenaars ! Mijn stiefzusje, bloed van mijn bloed ! Jullie hebben haar achter mijn rug vermoord. Wie is er verantwoordelijk ? Spencer, de minister van buitenlandse zaken ? Gooi hem in de gevangenis ! Cecil, de staatssekretaris ? De gevangenis in." Het volk gelooft niet in de gerechtigheid waarbij het slachtoffer een vrouw is en haar rechter een andere vrouw. Sta recht, Mary, schep moed. We zijn zover. Hoor je hoe mooi ze zingen ? Geef toe dat het een schitterend idee was van mij om mijn koorzangers ter beschikking te stellen. Wat ben je mooi Mary. Nu knoopt de beul behoedzaam je kanten halskraag los. Kniel neer en laat de haren uit je nek weghalen. Wat een prachtige hals, wat ben je mooi. Wat haat ik je Mary voor die schoonheid. Je stevige borsten. Je geslacht dat openbloeide als een roos. Hoeveel echtgenoten, hoeveel minnaars heb je gehad, Mary ? En geen van allen is een natuurlijke dood gestorven. En jij kwam altijd weer op je poten terecht, pardon, op je rug. Het is tijd, vaarwel Mary, vaarwel. Je hoofd, ja op de hakblok, vaarwel. Nee, wat gebeurt er ? Waarom is het Robert ? Er is nog geen proces geweest. Dan pas zullen we beslissen. Is het proces al voorbij, wanneer ? Is hij al veroordeeld ? Hij alleen ? Met zijn tienen ? En allemaal ter dood ? En Southampton en Shakespeare ? Nee, dat kan niet. Ik ben de koningin. Ik heb het vonnis nog niet bezegeld. Breng hen weg. 't Is een bevel. Vergeef me Mary dat ik je zolang liet wachten, maar op dit ogenblik voel ik zoveel pijn dat ik best in jouw plaats zou willen zijn, en het heeft weinig gescheeld. Maar, je kent het spreekwoord : "De panter en de tijger hebben elkaar gekust en wie van de twee de kleinste bek had, heeft er de kop bij ingeschoten." Bekijk ze, de genodigden, de lafaards. Ze hebben niet eens de moed om toe te kijken. Ze knijpen hun ogen dicht. Kijk dan toch. Varkens ! Een bevel van de koningin ! Ach, de bijl gaat de hoogte in, ze ploft neer. God wat een slag. Het hoofd is er niet af. Stommeling, knoeier, beul van niemendal. Vooruit, opnieuw ! Ach, eindelijk ! Wat doe je nu, ellendeling, je moet het afgehouden hoofd bij de haren tillen en aan de toeschouwers laten zien ! En jullie : zingen ! Steek het hoofd omhoog, luider, schreeuw het uit : "Salve Regina ! God Save the Queen ..." Verdomde smeerlappen, het is een valstrik ! Het is het hoofd van Mary niet, neen ! Het is mijn hoofd ... het is mijn hoofd ... het is mijn hoofd ...